

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINI
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 09 0 K 037019 21 Kž 5
Sarajevo, 17.02.2021. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Dodik mr. Božidarke kao predsjednice vijeća, Begić Jasmine i Pavlović Slavka kao članova vijeća, uz sudjelovanje Herić Senke kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Š.A. i Š.S., zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. i Laka tjelesna ozljeda iz člana 173. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, a sve u vezi čl. 54. i 31. istog zakona, odlučujući o žalbama branitelja optuženih Š.A. i Š.S., izjavljenim protiv rješenja Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 037019 21 Kv 6 od 05.02.2021. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 17.02.2021. godine, donio je slijedeće

R J E Š E N J E

Žalbe branitelja optuženih Š.A. i Š.S., izjavljene protiv rješenja Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 037019 21 Kv 6 od 05.02.2021. godine, odbijaju se kao neosnovane.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 037019 21 Kv 6 od 05.02.2021. godine, prema optuženim Š.A. i Š.S., protiv kojih se vodi krivični postupak zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. i Laka tjelesna ozljeda iz člana 173. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ FBiH), a sve u vezi čl. 54. i 31. istog zakona, nakon potvrđivanja optužnice u smislu člana 151. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP FBiH), produžen je pritvor za dva mjeseca, koji po tom rješenju može trajati do 05.04.2021. godine ili do nove odluke suda. Optuženim je produžen pritvor iz razloga propisanih u članu 146. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Protiv tog rješenja žalbe su izjavili branitelji optuženih i to za optuženog Š.A., advokat H.M.DŽ. iz S., a za optuženog Š.S., advokat Č.F. iz S. (u daljem tekstu: branitelji).

Branitelji optuženih Š.A. i Š.S. u žalbama nisu naveli žalbene osnove, a predlažu da se uvažavanjem tih žalbi pobijano rješenje preinači, tako da se njihovim branjenicima ukine

prитvor i oni puste na slobodu, uz eventualno izricanje mjera zabrane iz čl. 140. i 140a. ZKP FBiH ili da se, kako predlaže branitelj optuženog Š.S., pobijano rješenje ukinе i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Ovaj sud je pobijano rješenje ispitao u granicama žalbenih navoda branitelja optuženih i po službenoj dužnosti u smislu člana 321. u vezi sa članom 338. ZKP FBiH, nakon čega je odlučio kao u izreci, iz sljedećih razloga:

Najprije valja istaći da žalbama branitelja optuženih nije osporeno postojanje općeg uvjeta za produženje pritvora, odnosno zaključak iz pobijanog rješenja o postojanju osnovane sumnje da su optuženi učinili krivična djela zbog kojih se protiv njih vodi krivični postupak.

Paušalnim se ocjenjuju žalbeni navodi braniteljice optuženog Š.A. da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka (koju ne konkretizira), da je povrijeđena pretpostavka nevinosti u odnosu na njenog branjenika i da su mu povrijeđena prava zagarantovana članom 5. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, jer u žalbi nije argumentirano zašto braniteljica smatra da su u pobijanom rješenju učinjene navedene povrede. Iz tih razloga se navedeni žalbeni prigovori, usljed paušalnosti, nisu mogli ni ispitati od strane ovog suda.

Osporavajući pravilnost pobijanog rješenja u odnosu na zaključak da su prema optuženim ispunjeni posebni razlozi za produženje pritvora iz osnova člana 146. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, braniteljica optuženog Š.A. i branitelj optuženog Š.S. svojim žalbama nastoje dovesti u pitanje zaključak suda da bi puštanje na slobodu optuženih rezultiralo stvarnom prijetnjom narušavanja javnog reda, kao jednog od četiri kumulativno propisanih uvjeta iz navedene odredbe. U tom smislu, braniteljica optuženog Š.A. u žalbi ističe da u pobijanom rješenju nije navedeno na koji način bi puštanje na slobodu ovog optuženog rezultiralo stvarnom prijetnjom narušavanja javnog reda, a što je sud bio dužan obrazložiti. Smatra da se taj zaključak ne može zasnivati na pretpostavkama i apstraktnim tvrdnjama kao što je postupljeno u pobijanom rješenju. Branitelj optuženog Š.S. smatra da taj uvjet nije ispunjen, jer se „nemili događaj desio samo u odnosu na ubijenog Č.M., bez svađe i dodira sa drugim osobama, posebno komšijama u blizini stanovanja“. Smatra da je period od šest mjeseci, dovoljan period „apstinencije od inkriminisane radnje“, pa da puštanje na slobodu njegovog branjenika ne bi prouzrokovalo uznemirenost i strah građana. Ukazuje da je predlagao sudu da njegovog branjenika pusti na slobodu, jer bi on u tom slučaju boravio kod svoje sestre u Zenici, na koji način bi, boravkom optuženog na udaljenosti od oko 70 km od mjesta inkriminisanog događaja, izostale sve posljedice po sigurnost građana.

Ovi žalbeni navodi branitelja optuženih ne dovode u pitanje pravilnost pobijanog rješenja.

Odredbom člana 146. stav 1. tačka d) ZKP FBiH je propisano da će se osumnjičenom/optuženom odrediti odnosno produžiti pritvor, u vanrednim okolnostima, ako se radi o krivičnom djelu za koje se može izreći kazna zatvora od deset godina ili teža kazna, a koje je posebno teško, s obzirom na način izvršenja ili posljedice krivičnog djela, ako bi puštanje na slobodu rezultiralo stvarnom prijetnjom narušavanja javnog reda. Žalbama branitelja optuženih se, dakle, ne osporava postojanje prva tri kumulativno propisana uvjeta, nego samo postojanje četvrtog uvjeta iz citirane odredbe. Međutim, prvostepeni sud je, u prilog svojoj ocjeni da sporni uvjet i dalje egzistira, cijenio da postoji osnovana sumnja da su optuženi krivična djela zbog kojih se protiv njih vodi krivični postupak, učinili na način da su došli pred kuću oštećenih, koji su im komšije, sa dva noža, da su oštećenom Č.M. nožem zadavali ubodne rane onemogućavajući ga pri tome da im pruži otpor, da su ubodnu ranu zadali i supruzi oštećenog dok mu je pokušavala pomoći klečujući na koljenima, da su ovom događaju svjedočili susjedi optuženih i oštećenih o čemu se izjašnjavao svjedok L. S. (pri čemu navodi da je sa drugim susjedima bio prisutan kada je umirao oštećeni Č. M., te da su bili uznemireni galamom i vriskom zbog čega su i izašli iz svojih kuća), da je u kući oštećenih ispred koje se desio kritični događaj bilo njihovo zajedničko dijete starosti 4 godine, da je jedan od učinitelja u vrijeme inkriminisanog događaja nogom stao na beživotno tijelo oštećenog, konkretno na lice umrlog, da je ovakva djelatnost optuženih, kako se osnovano sumnja, kritične prilike dovela do uznemirenja kako srodnika oštećenih, tako i osoba koje su se zatekle na lokalitetu gdje se događaj desio, te da su to okolnosti koje ukazuju da bi puštanje optuženih na slobodu rezultiralo stvarnom prijetnjom narušavanja javnog reda.

I ovaj sud nalazi da izneseni razlozi u pobijanom rješenju opravdavaju zaključak suda da bi puštanje na slobodu optuženih rezultiralo stvarnom prijetnjom narušavanja javnog reda, pa se suprotni žalbeni navodi branitelja nisu mogli uvažiti. Iz navedenih razloga je bez osnova i pozivanje braniteljice optuženog Š.A. na odluku Evropskog suda za ljudska prava u predmetu M. protiv R. broj od 01.06.2006. godine, jer se postojanje predmetnog pritvorskog osnova ne zasniva samo na težini optužbe, kao što je u tom predmetu zaključeno. Također je bez osnova pozivanje braniteljice ovog optuženog na odluku Ustavnog suda BiH broj AP-..... od godine, jer stav iz navedene odluke nije primjenjiv na konkretan slučaj, s obzirom da se ne radi o identičnoj procesnoj situaciji. Također je potrebno istaći, da konkretan način narušavanja javnog reda u smislu postojanja navedenog pritvorskog osnova nije potrebno utvrđivati, pa se žalbeni prigovor braniteljice navedenog optuženog istaknut u tom pravcu, ocjenjuje neosnovanim. Nadalje, imajući u vidu okolnosti koje je cijenio prvostepeni sud, kao i postojanje osnovane sumnje da su optuženi osim krivičnog djela ubistva učinjenog na štetu Č.M., učinili i krivično djelo lake tjelesne ozljede na štetu supruge ovog oštećenog, sasvim se ukazuju neosnovanim žalbeni navodi branitelja optuženog Š.S., da se „nemili događaj desio samo u odnosu na ubijenog Č.M., bez svađe i dodira sa drugim osobama“. Osim toga, navodi branitelja ovog optuženog kojima ukazuje da je zbog proteka vremena od šest mjeseci kod

njegovog branjenika došlo do „apstinencije od inkriminisane radnje“ i da bi se njegovim boravkom u Z. otklonila opasnost od stvarne prijetnje narušavanja javnog reda u slučaju puštanja na slobodu, od strane ovog suda se ocjenjuju paušalnim, koji se kao takvi nisu mogli ni ispitati. Iz navedenih razloga, žalbama branitelja optuženih nije dovedena u pitanje pravilnost pobijanog rješenja u odnosu na zaključak da na strani optuženih i dalje egzistira pritvorski osnov propisan odredbom člana 146. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Nadalje, kako je prvostepeni sud u obrazloženju pobijanog rješenja (strana 18., pasus treći) naveo konkretne razloge zbog kojih smatra da se ista svrha koja se želi postići produženjem pritvora prema optuženim, ne bi mogla ostvariti primjenom neke od blažih mjera, kojim razlozima se žalbe branitelja uopće ne bave, niti ih dovode u pitanje, iz tih razloga se nije mogao prihvatiti uopćeni žalbeni prijedlog branitelja optuženih da se njihovim branjenicima umjesto pritvora, odrede mjere zabrane iz odredbi čl. 140. i 140a. ZKP FBiH.

Iz prethodno iznesenih razloga, ovaj sud je primjenom odredbe člana 337. stav 3. ZKP FBiH, žalbe branitelja optuženih Š.A. i Š.S. odbio kao neosnovane.

Zapisničar
Herić Senka,s.r.
Božidarka,s.r.

Predsjednica vijeća
Dodik mr